

ОВЧАРЧЕТО

Наближаваше Гергьовден, а дъждът не искаше да спира. Тая студена пролет сякаш нямаше край. Малките овчарчета се приближиха още повече до огъня, който ту димеше, ту припламваше, и сушиха навущата си, като жадно се заслушваха в приказките на по-старите. А те бяха все приказки за таласъми, юди и вампири, за вълци и разбойници. Момчетата жадно поемаха всяка дума и се увираха едно в друго с широко отворени очи и зяпнали уста, преперещи от страх. Навън лавнаха кучетата...

— Я Захари да отиде да види какво има! — извика одаджията.

Момчето пъргаво рипна, но като направи няколко крачки се спря. Срам го беше да каже, че го е страх, но не смееше да мръдне по-нататък. С туптящо сърце той направи още няколко стъпки към вратата, надникна навън. Вятърът се изви с див писък и плисна дъждовни капки в лицето му. Захари излезе от колибата, поозърна се и изведнъж се вцепени. Край кошарата бе приклеknал белобрад старец и му махаше с ръка да иде при него. С грозен вик момчето хукна назад и се строполи пред краката на овчарите. Когато го заляха с вода и дойде на себе си, той чу как другарите му се смееха:

— Вятърът веел една риза метната на плета!

Захари засрамено се отдръпна в едно кътче и отдалеч почна да слуша как единичният грамотен овчар между тях четеше в някакво книжле. Огънят лумваше и гаснеше, а момчето слушаше като омагьосано, с втренчен поглед, загледано в чудните видения, които играеха в танцуващите пламъци.

Когато овчарят свърши за митарствата на блажена Теодора и почна да разказва за пътешествието си с хаджи Пано до Гергь-